

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **M.K.**, zast. Ing. M.B., proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.6.2008, č.j. 500/298/502 21/08,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 3.1.2008, č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/0703374.003/07/PHE, byla žalobci dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb. (dále jen zákon o odpadech nebo zákon) uložena pokuta ve výši 1.000.000,- Kč za porušení ust. § 12 odst. 2 zákona za jednání spočívající v tom, že žalobce v roce 2006 až do 8.2.2007 na adrese Za Zastávkou 3/337, Praha 15 nakládal s odpady v zařízení, které není dle zákona o odpadech určené k nakládání s odpady. Správní orgán specifikoval množství a druh odpadů, se kterými žalobce v rozhodné době nakládal, a dále konstatoval, že v místě bylo nakládáno s odpady kategorie nebezpečný (cca 5 7000 tun), u kterého je každá nezákonná manipulace spojena s rizikem nepříznivého působení na životní prostředí, proto mohlo dojít k výraznému zhoršení kvality životního prostředí, např. ke kontaminaci podzemních nebo povrchových vod, neboť některé nádoby byly otevřeny a tak vystaveny klimatickým podmínkám, přičemž část jich byla umístěna na rostlém terénu.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12.6.2008, č.j. 500/298/502 21/08, bylo odvolání žalobce zamítnuto, neboť provozovna žalobce není technicky vybavena pro nakládání s odpady (betonové panely, z části jen rostlý terén, chybějící zastřešení) a nemůže tak získat souhlas dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Dle žalovaného nelze uložit pokutu za to, že žalobce souhlas nemá, ale je nutné použít ust. § 12 odst. 2 zákona. Rozhodnutím MHMP-

36757/OŽP-II-241/R-355/2004/Se byl žalobci udělen souhlas dle § 16 odst. 3 pro vyjmenované odpady vzniklé vlastní činností žalobce, aniž by bylo definováno místo nakládání s nebezpečnými odpady. Žalovaný připustil, že místem by mohl být i žalobcem provozovaný areál, avšak pouze za předpokladu, že by byl upraven v souladu s § 12 odst. 2 zákona. Stav areálu však danému předpokladu odporoval, proto se souhlas Magistrátu nemohlo na danou provozovnu vztahovat.

Žalobce zastoupen Ing. B. pro celé soudní řízení, jak uvedl k výzvě soudu při jednání dne 20.3.2013, namítá vadnou právní kvalifikaci jeho jednání, neboť v dotčeném zařízení (provozovna Za Zastávkou 3/377) má povoleno nakládat s nebezpečnými odpady dle rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy (dále jen MHMP) ze dne 24.3.2004, č.j. MHMP-36757/OŽP-II-241/R-355/2004/Se. Jelikož zákon o odpadech neuvádí, kdo a jakým způsobem stanoví, které zařízení je určeno k nakládání s odpady (§ 12 odst. 2), je třeba provozovnu žalobce považovat za zařízení určené pro nakládání s odpady a to bez ohledu na omezení povolení MHMP pro nebezpečné odpady vznikající při činnosti žalobce a nikoli pro odpady přijímané. Jednání žalobce tak odpovídá delikt dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona, tedy že neměl souhlas pro tu část nakládání s odpady, při které byly odpady do zařízení přijímány.

Dále žalobce namítá nedostatečné skutkové zjištění, neboť nebylo prokázáno ohrožení životního prostředí natolik, aby mírou ohrožení mohla být určena výše sankce. Výše sankce je dána ohrožením zákonem chráněných zájmů, čemuž odpovídá konkrétní popis nebezpečí pro životní prostředí s ohledem na místní podmínky (ohrožené nejbližší vodní zdroje, kanalizace, pracovní a obytná zóna, podzemní voda, geologické podloží). Takové skutkové zjištění z rozhodnutí neplyne.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Souhlas MHMP vydaný podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech byl vydán pouze ve vztahu k zařízení ke sběru a odstraňování odpadu – deemulgační a neutralizační stanice na adrese Praha 10, Ke Kablu 1238/2a a dále k provozu mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů. Udělené souhlasy jsou tak místně, resp. věcně omezena a nelze je vztáhnout na zařízení nacházející se na adrese Praha 15, Za Zastávkou 3/377. Shodně není relevantní souhlas žalobci jakožto původci nebezpečných odpadů podle § 16 odst. 3 zákona, neboť je vázán na osobu držitele a nikoli na konkrétní místo, zároveň se vztahuje na odpady vzniklé podnikatelskou činností žalobce a nikoli na odpady převzaté od dalších původců. Nakládání s vlastními odpady na daném místě není samostatným důvodem, aby takovéto zařízení bylo považováno za zařízení určené k nakládání s odpady podle § 14 odst. 1 zákona. Ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona se používá na situace, kdy není pochyb o tom, že se jedná o zařízení podléhající souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona, avšak jeho provozovatel tímto souhlasem nedisponuje (např. uplynutím doby předchozího povolení). V dané věci se jednalo o zařízení, na něž nemohlo být vzhledem k jeho stavu v době kontroly ani potencionálně nahlíženo jako na zařízení určené k nakládání s odpady, proto bylo nutné aplikovat ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona. Správní orgán sice neshledal žádné konkrétní škodlivé následky (poškození životního ohrožení), z popisu zjištěného stavu nicméně míra ohrožení životního prostředí vyplývá. Dle žalovaného je klíčový rozsah protiprávního jednání (množství druhů většinou nebezpečných odpadů), způsob skladování (nezastřešené prostory, nedostatečné nebo neuzavřené obaly, zcela nevhodný povrch místa skladování), to vše s rizikem ohrožení podzemních či povrchových vod.

Městský soud v Praze napadené správní rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst.

2 zákona s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a celou věc posoudil takto.

Rozhodnutím MHMP ze dne 24.3.2004, č.j. MHMP-36757/OŽP-II-241/R-355/2004/Se, byl žalobci udělen souhlas dle § 16 odst. 3 zákona o odpadech k nakládání se specifikovanými nebezpečnými odpady původce v množství menším než 100 tun za rok. Dle bodu 2 rozhodnutí nakládání s nebezpečnými odpady žalobce spočívá v odděleném shromažďování odpadů z vlastního provozu a poté jejich odstranění převedením do vlastnictví osoby oprávněné k jejich převzetí dle § 12 odst. 3 zákona.

Dle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech nakládání s odpady je shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů. Dle § 14 odst. 1 zákona lze zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Dle § 16 odst. 3 zákona s nebezpečnými odpady může původce nakládat pouze na základě souhlasu věcně a místně příslušného orgánu státní správy, pokud na tuto činnost již nemá souhlas k provozování zařízení podle § 14. Z ust. § 16 a § 14 zákona plyne, že zákon o odpadech odlišuje nakládání s odpady (dle § 16 s nebezpečnými odpady) a provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů, čemuž odpovídá také odlišný předmět souhlasu dle § 16 a dle § 14 zákona, pouze souhlas dle § 14 zákona k provozování zařízení pro nebezpečný odpad je způsobilý vyloučit potřebu souhlasu dle § 16 k nakládání s nebezpečnými odpady původce. Tedy pokud původci byl vydán souhlas dle § 14 zákona k provozování zařízení pro nebezpečný odpad, poté může původce v daném místně určeném zařízení nakládat s nebezpečnými odpady již na základě tohoto souhlasu dle § 14, který je omezen specifikací místa nebo technickou povahou zařízení, neboť dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona je zařízení technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby. Žalobci udělený souhlas dle § 16 odst. 3 zákona je bez právní relevance pro posouzení protiprávnosti jednání žalobce ve smyslu správního deliktu dle § 66 odst. 4 písm. d) zákona.

Žalobce na základě rozhodnutí MHMP ze dne 24.3.2004, č.j. MHMP-36757/OŽP-II-241/R-355/2004/Se, byl oprávněn provádět pouze shromažďování nebezpečných odpadů a to vzniklých při jeho podnikatelské činnosti do výše 100 tun za rok. Z hlášení o produkci a nakládání s odpady však plyne žalobcem nesporená skutečnost, že žalobce od roku 2006 prováděl sběr a výkup odpadů jiných původců a zároveň v množství násobně přesahující výši stanovenou souhlasem dle § 16. Z daného je tak patrné, že žalobce nakládal s nebezpečnými odpady zcela mimo režim vydaného souhlasu dle § 16 (č.j. MHMP-36757/OŽP-II-241/R-355/2004/Se), který byl vázán pouze na odpady vzniklé činností žalobce a na činnost spočívající pouze ve shromažďování. Žalobce namítá, že měl naplnit skutkovou podstatu deliktu dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona, neboť neměl souhlas pro sběr a výkup odpadů, tedy že provozoval zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu. Soud v této souvislosti upozorňuje na skutkovou podstatu deliktu dle § 66 odst. 4 písm. d) zákona, dle kterého deliktní jednání spočívá v nakládání s nebezpečnými odpady bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním. Přičemž správní orgán konstatoval také nakládání s odpady v kategorii nebezpečný.

Jazykovým výkladem ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech dle soudu plyne, že za deliktní jednání je považováno nakládání s odpady v místě, jehož místní poměry vylučují jeho využití pro nakládání s odpady (*je zakázáno*) nebo v místě, jehož poměry umožňují splnit podmínky pro udělení souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona, avšak takový souhlas nebyl vydán (*není povoleno*).

Dle správního orgánu I.st. mělo deliktní jednání žalobce spočívat v nakládání s odpady v zařízení, které není dle zákona o odpadech určené k nakládání s odpady, neboť nebyl udělen souhlas dle § 14 zákona o odpadech k provozování zařízení k nakládání s odpady v předmětné provozovně. Oproti tomu žalovaný jako odvolací orgán uvedl, že předmětný areál žalobce není technicky vybaven k nakládání s odpady, a proto vůbec nemůže získat souhlas podle § 14 odst. 1 zákona.

Dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Správní orgán I.st. spatřoval porušení tohoto ustanovení v tom, že předmětná provozovna žalobce nebyla určena k nakládání s odpady z důvodu absence souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona. Žalovaný správní orgán II.st. neurčenost provozovny jako zařízení k nakládání s odpady dovozoval z faktického stavu provozovny, jež vylučoval případný souhlas dle § 14 odst. 1 zákona.

Správní orgán I.st. tak spatřoval naplnění skutkové podstaty deliktu v nakládání s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady není povoleno, jak uvedl i ve výroku rozhodnutí. Naopak žalovaný shledal naplnění skutkové podstaty deliktu v nakládání s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno. Žalobou je napadeno rozhodnutí správního orgánu II.st., které je i prvotním předmětem soudního přezkumu dle s.ř.s., proto z uvedeného rozporu rozhodnutí správního orgánu I. a II. st. nelze dovodit vadu rozhodnutí žalovaného, jež by měl vliv na jeho zákonnost.

Delikt dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech spočívá v provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení. Delikt spočívá v takovém jednání, které je konáno v místě, jehož faktické poměry by splnily podmínky pro udělení souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona k provozování zařízení k nakládání s odpady, tedy v místě technicky vybaveným k nakládání s odpady. Mezi deliktem dle § 66 odst. 3 písm. e) a deliktem dle § 66 odst. 4 písm. b) část první (je zakázáno) nedochází k prolínání z důvodů odlišného určení místa deliktu. Delikt dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona je určen místem, jehož faktické podmínky mohou založit udělení souhlasu k nakládání s odpady dle § 14 odst. 1 zákona. Oproti tomu delikt dle § 66 odst. 4 písm. b) část první zákona je určen místem, jehož faktické podmínky vylučují udělení souhlasu k nakládání s odpady dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

Jelikož žalovaný v dané věci dovodil naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 66 odst. 4 písm. b) část první zákona a žalobce nespороval závěr žalovaného o „technické nevybavenosti provozovny vylučující udělení souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona“, resp. tak učinil pouze obecně bez bližší specifikace důvodů sporování závěru žalovaného (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.), soud vázán žalobním bodem konstatuje nedůvodnost žalobního bodu o naplnění skutkové podstaty deliktu dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona oproti žalovaným přijatém závěru naplnění skutkové podstaty 66 odst. 4 písm. b) část první zákona. Neboť pokud správní orgán dovodí, že bylo nakládáno s odpady v místě, jehož poměry vylučují nakládání s odpady, resp. udělení povolení dle § 14 odst. 1 zákona, je splněna skutková podstata správního deliktu dle 66 odst. 4 písm. b) část první zákona, oproti tomu je vyloučena aplikace § 66 odst. 3 písm. e) zákona.

Nad rámec žalobních bodů soud dále uvádí, že mezi deliktem dle § 66 odst. 3 písm. e) část první a § 66 odst. 4 písm. b) část druhá zákona dochází k určitému prolínání, jež nelze

odstranit jazykovým výkladem, a proto je nutné přistoupit k výkladu účelu zákona (teleologickému výkladu). Část druhá a třetí ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona vychází z již uděleného souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona. Sankce za delikt dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona je výrazně nižší než za delikt dle § 66 odst. 4 písm. b), lze tak mít za to, že ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona je postihováno jednání méně nebezpečné. Vycházejíc z uvedených úvah má soud za to, že lze přisvědčit žalovanému, že také skutková podstata deliktu dle § 66 odst. 3 písm. e) část první zákona je vázána na souhlas dle § 14 odst. 1 zákona v tom smyslu, že skutková podstata deliktu dle § 66 odst. 3 písm. e) část první zákona je naplněna jednáním spočívajícím v provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů po zrušení uděleného souhlasu dle § 14 odst. 1 nebo po jeho uplynutí. Krom specifikace jednání (sběru nebo výkupu odpadů) oproti obecnějšímu (nakládání s odpady), je odlišnost správních deliktů dle § 66 odst. 3 písm. e) část první a § 66 odst. 4 písm. b) část druhá zákona dána existencí dřívějšího souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona.

Dle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13.6.1997, č.j. 7A 28/95-36 *je provozováním zařízení ke zneškodňování odpadů pouze taková činnost, která se děje s úředním souhlasem, a provozovatelem je jen osoba, které takový souhlas byl vydán. Subjekt, který skládku provozuje bez takového souhlasu, lze postihnout toliko za správní delikt uvedený v ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 238/1991 Sb. Nelze mu vytýkat neplnění povinností, které z tohoto zákona vyplývají pro oprávněného provozovatele.* Žalovaný ve své procesní obraně (shodně odůvodnění správního orgánu I.st.) daný výklad dále posouvá ve smyslu definice provozování i na činnost po uplynutí platnosti vydaného souhlasu dle § 14 zákona o dopadech. Vzhledem k ust. § 14 zákona a jím stanovené vázanosti provozování zařízení na souhlas dle § 14 a vzhledem k ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona v části ... *v rozporu s ním nebo provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení*, soud považuje předmětný teleologický výklad za přípustný, nikoli nahrazující vůli zákonodárce, a ztotožňuje se s ním. Provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů ve smyslu § 66 odst. 3 písm. e) zákona je činností prováděnou za existence souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona (avšak v rozporu se souhlasem nebo provozním řádem), tak i činností následující po zániku již uděleného souhlasu a nebo předcházející udělení souhlasu, kdy souhlas je udělen po deliktním jednání. Zatímco v případě jednání uvedených v odstavci čtvrtém se jedná o nakládání s odpady v místech, která dosud nebyla vůbec posouzena z hlediska toho, zda je možno na nich s odpady vůbec nakládat, v případech uvedených v odst. 3 je předmětem jednání, kdy k nakládání s odpady dochází v místech, která k tomu sice byla určena, avšak „pouze“ dochází k porušení stanovených podmínek, ať už co do způsobu nakládání, druhu odpadů nebo co do času.

Jak výše uvedeno, pro provozovnu Za Zastávkou 3/337, Praha 15 nebyl vydán souhlas k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, proto jednání žalobce nemohlo naplnit deliktní jednání dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona. Žalobce posouzení jeho deliktního jednání dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona sporoval pouze existencí souhlasu dle § 16 zákona o odpadech a tvrzeným naplněním znaků deliktu dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona, soud tak vázán žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. provedl přezkum naplnění deliktní odpovědnosti žalobce pouze v tomto rozsahu. Žalobní bod není důvodný, neboť žalobci vydaný souhlas dle § 16 zákona se nevztahoval k provozu žádného zařízení žalobce, natož k provozovně Za Zastávkou 3/337, Praha 15.

Žalobní námitky uvedené v žalobě pod bodem 3 žaloby žalobce v rozporu s § 65 odst. 1 s.ř.s. dále nespecifikuje ve smyslu zkrácení svých práv. Definiční nepřesnost užití pojmů zákona o dopadech není takové intenzity, aby založila vady řízení a nezákonnost rozhodnutí,

jestliže z oznámení o zahájení řízení je zřejmé, v jakém jednání správní úřad spatřuje delikt ní jednání. Tvrze nesprávné označení odpadu v oznámení o zahájení řízení nemá vliv na právní postavení účastníka, jestliže zároveň tato nesprávnost skutkové zjištění není žalobcem namítána i v konečném rozhodnutí o deliktu účastníka.

Žalobní bod o nedostatečném skutkovém zjištění poměrů v místě spáchání deliktu a tím i nepřezkoumatelnosti rozhodnutí při vymezení důvodů pro určení výše sankce byl předmětem rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 105/2012 – 31, jehož právními závěry je zdejší soud dle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán. Nejvyšší správní soud se vyslovil, že : *rozhodnutí žalovaného v části týkající se sankce je velmi stručné, avšak jen proto jej nelze mít a priori za nepřezkoumatelné. Jednak je třeba mít na paměti, že odůvodnění rozhodnutí o odvolání je přímým odrazem příslušné odvolací námitky žalobce, jednak nelze posuzovat rozhodnutí žalovaného izolovaně, nýbrž ve spojení s rozhodnutím inspekce. Odvolací námitka žalobce týkající se sankce byla přitom dosti obecná – žalobce namítal, že míra ohrožení životního prostředí byla inspekcí klasifikována velmi neurčitě a že odůvodnění takto vysoké sankce považuje za nedostatečné. Z hlediska obsahu odvolací námitky odůvodnění rozhodnutí žalovaného podle názoru soudu ob stojí a bližšího zdůvodňování nebylo třeba. Z hlediska zákonných a judikатурních požadavků na odůvodnění správní sankce však ob stojí pouze tehdy, pokud byla uložena pokuta řádně a dostatečně odůvodněna již v rozhodnutí inspekce, o něž se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí opírá.inspekce na základě zjištěných skutečností definovala ohroženou složku životního prostředí a míru jejího ohrožení posoudila podle doby páchaní deliktu, množství a charakteru odpadů. Přihlédla též k dalším skutečnostem, které se ve vztahu k žalobci jevíly relevantními. Tato úvaha inspekce je dle názoru kasačního soudu vnitřně konzistentní a logická a zcela splňuje požadavky na odůvodnění výše uložené pokuty. Do takto provedené úvahy správního orgánu nepřísluší správnímu soudu zasahovat. Požadavky městského soudu na provedení geologického rozboru či bližší popis lokality by mohly mít zásadnější význam tehdy, kdy by bylo zjištěno poškození životního prostředí, nikoliv pouze jeho ohrožení. V projednávané věci by však byl vliv těchto skutečností na výši pokuty minimální, a závěr městského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto nebyl na místě. Odkaz městského soudu na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2008, č. j. 2 As 50/2008 – 66, není případný. V něm byl totiž kasační soud konfrontován se situací, kdy správní orgány při odůvodňování uložené pokuty ustaly na konstatování, že k poškození životního prostředí nedošlo, nicméně jeho ohrožení nelze vyloučit, aniž se jakkoliv blíže zabývaly ohroženými složkami životního prostředí a mírou jeho ohrožení. Jednalo se tedy o situaci zcela odlišnou od nyní projednávané věci. Polemizuje-li žalobce s rozsudkem Nejvyššího správního soudu Městský soud jej odkazuje na závěry rozsudku č.j. 1 As 105/2012 – 31.*

Skutečnost, že žalobce namítal nepřiměřenost uložené pokuty ve správním řízení, nemá vliv na žalobcem v žalobě uvedené žalobní body, které je žalobce dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. povinen vymežit ve lhůtě dle § 72 s.ř.s., čímž je určen rozsah soudního přezkumu (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). K později uplatněné žalobní námitce o nepřiměřenosti majetkových poměrů soud proto nebyl oprávněn přihlídnout. Pokud soud v rozsudku č.j. 7 Ca 218/2008-40 zmínil majetkové poměry, učinil tak pouze ve smyslu tehdy uvedeného porušení § 67 odst. 2 zákona o odpadech spočívajícím v absenci specifikace míry ohrožení životního prostředí, popisem dané lokality a z toho plynoucí intenzity ohrožení té které složky životního prostředí. Nikoli nepřiměřenosti uložené pokuty.

Soud nepřihlédl k nově uvedenému žalobnímu bodu při jednání dne 20.3.2013, kdy žalobce v rozporu se zásadou koncentrace po lhůtě dle § 72 s.ř.s. nově namítl, že se žalovaný

nezabýval námitkami žalobce o neprokázání rozhodných skutečností a tvrzeného ohrožení životního prostředí, tedy že žalovaný pouze převzal závěry správního orgánu I.st.

Dále při jednání dne 20.3.2013 žalobce uvedl, že žalovaný nevycházel ze skutečného zjištění, kontrola je pouze podkladem, nikoli výlučným důkazem. V tomto rozsahu žalobce doplnil původní žalobní bod o nedostatečném skutkovém zjištění, které Nejvyšší správní soud oproti rozsudku Městského soudu č.j. 7 Ca 218/2008-40 neshledal. *Požadavky městského soudu na provedení geologického rozboru či bližší popis lokality by mohly mít zásadnější význam tehdy, kdy by bylo zjištěno poškození životního prostředí, nikoliv pouze jeho ohrožení. V projednávané věci by však byl vliv těchto skutečností na výši pokuty minimální, a závěr městského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto nebyl na místě. Odkaz městského soudu na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2008, č. j. 2 As 50/2008 – 66, není případný. V něm byl totiž kasační soud konfrontován se situací, kdy správní orgány při odůvodňování uložené pokuty ustaly na konstatování, že k poškození životního prostředí nedošlo, nicméně jeho ohrožení nelze vyloučit, aniž se jakkoliv blíže zabývaly ohroženými složkami životního prostředí a mírou jeho ohrožení. Jednalo se tedy o situaci zcela odlišnou od nyní projednávané věci.*

Při jednání dne 20.3.2013 požádal žalobce o moderaci uložené pokuty dle § 78 odst. 2 s.ř.s., aniž by jakkoli specifikoval nepřiměřenosti pokuty, resp. své majetkové poměry. *Návrh na moderaci může být uplatněn i po uplynutí lhůty k podání žaloby, vychází-li z žalobního bodu vzneseného v této lhůtě (NSS č.j. 1 As 30/2004-82).* Žalobce ve lhůtě k podání žaloby dle § 78 odst. 2 s.ř.s. nenamítl nepřiměřenost uložené pokuty, přesto soud v rámci procesní opatrnosti přistoupil k věcnému přezkumu uplatněné námitky moderace. *Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (NSS č.j. 7 As 22/2012-23.* Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 % možné výše sankce, proto již z tohoto důvodu je moderace vyloučena, neboť kritérium zjevně nepřiměřeného trestu dle § 78 odst. 2 s.ř.s. vychází z řádového rozdílu uložené a sankce, kterou by uložil soud při nahrazení správního uvážení žalovaného o výši trestu. Je-li trest uložen při samé dolní hranici, nelze dovodit zjevnou nepřiměřenost, zejména nejsou-li tvrzeny majetkové poměry žalobce. Zároveň má soud za to, že uložená výše trestu odpovídá správním orgánem zjištěnému rozsahu protiprávně uloženého odpadu. Soud tak neshledal podmínky pro moderaci uložené pokuty.

Na základě výše uvedeného soud žalobu pro nedůvodnost dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., žalovaný měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20.3.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu